

كەوچكىك شەكر بۆ قاۋەى تال

مسعود محمد

خەرىكە ۋەك خاۋەن گوتارەكە قسە بگەيەنئە ئاسمان و رېسمان .
 كە پويستېش بى پاكانە بو خوم بكم لەۋەدا كە مەبەستم روون
 كوردنەۋە نەبى هېچى تر نەبە . بەبىر خوينەردا دەھىنمەۋە كە چەندىن
 جار لە تەلەفزيون و لە چەندىن نووسىنمدا پايەى شاعىرەبەتى نالىم بى
 پەروا لە توقەلەى شىعەرى كوردى داناۋە تا ئەۋەى لە شى كوردنەۋەى
 بەشك لە بەبەكەنى بو قولايەك چووم . بە لاي ھەندى كەسەۋە .
 سنوورم بەزانىدە بو ئەۋ دىۋى مەبەستەكەنى نالى . ھەلبەت گۆمى
 نالى لەۋە قولتەرە كەسك بىت بە خىرى خوى بىرى تازە لە تەختى
 بىنەۋە لى بدات بەرەۋ قولتەرەۋە بەلام رەنگە من پتر لە بەكىكى دىكە
 بە ھەئاسەى درىزەۋە پناوم لەۋ گۆمە لى داىبىت بو دوزىنەۋەى
 گەۋھەرەكەنى . بەۋەشدا مافى ئەۋاوم ھەبى بىرورا دەبىرم لە ئاست
 ھەلبەستەكەنى ۋەيا لە بەبەكەدى گرتنى شاعىرەبەتى ئەۋ بە شاعىرەبەتى
 بەكىكى دىكە چ خوم بى كەم چ بەكىكى دىكە كرىبى .
 خوارو ژوور ئەك ھەر لە نىۋان دوۋكەس و دەكەس دا بگىرە لە
 نىۋان دەستى چەپ و راستى تاكە كەشىدا ھەبە . دوو چاۋى
 خوت و دوو گۆبى خويشم لە ھىزى بىستن و دىشتدا بەرانبە نىن .
 شىعەرى تاكە شاعىرەبەتى ھەموۋى ھەر تا ئەرازوۋى ھاۋسەنگ نىن .
 توقەلانەى گردىكى ۋەد مەترى لە نەۋەد مەترى لاي دامەنى
 كەزىكى دوو ھەزار مەترى بەرزترە . ئىنجا ئەگەر سەروۋى بەرزايى
 شتان و كەسان و ھونەرەن بە بەكەدى نەگرىن بۇمان ئاشكرا نابى كام
 لە كام و كى لە كى بەرزترە .
 دىۋانى نالى بگىرە بە شايدى ئەم قسەبەم : بەر لەۋەى زەبىنى خوت
 بە نرختانن و ھەلسەنگاننەۋە خەرىك بەكەبىت دەبى لە پىشەۋە دان
 بەم راستىبانەدا بەنئىت :
 بەكەم راستى ئەۋەبە كە شىعەرى سەرەتاي دەم دان لە شىعەر لە چاۋ

بەر لە ماۋەبەكى چەند مانگى ۋەيا پتر لە سالىك گوتارى
 گوڭسارىكى كوردىم سەبىر كرد . لە ناۋ توئىزىدا ۋەھا ھاتىۋو كە
 شىعەرى نالى لە چاۋ ھى حاجى قادر ھىندە بەرزە . كوردى گوتەنى .
 ئاسمان و رېسمانە كە دىبارە رېسمان . واتە پەت . بە بالاي ئاسمان
 راناگات .
 ھەرچەند دەزاتم قسەكە لە چەزى موبالغە دوستىدا خوى لەبەر
 زارى نووسەرى گوتارەكە شىبىر نىشان داۋە . دەشزاتم موبالغە
 رەۋايە لە تەقالىدى شىعەردا بە تايەنى شىعەرى خورھەلات . دىسانەۋە
 لەبەر دوو سەبەب لىم خوش نەھات : بەكىيان ئەۋەبە كە شىۋازى
 دەبىرىنى قسەكە دوستانە نەبوۋ . دوۋەم ئەۋەبە موبالغەكە خوى
 موبالغەى تىدا بوۋ . لە ھەموۋ ئەۋ عەبارەتى لە بەراورددا لايەنىك
 بەسەر لايەنىكى تردا رادەشكىت دوو عەبارە ئەۋ پەريان گرتوتەۋە
 بەكىيان ئەم «ئاسمان و رېسمان» ۋەبە . ئەۋى دىكە شىان «قەترە بە
 دەريا» بە كە لىيان تىپەر بوۋىت بەراورد لە نىۋان بوون و نەبوۋندا
 دەكەبىت .
 بىى ناۋى بلىم . لە دەمىكەۋەۋ بە زورى سەلمىندراۋە كە نالى لە
 مەبدانى شىعەرى كوردىدا پىشروۋە . حاجى قادر خويشى لە چەند
 قەسىدەدا بە نالى ھەل دەلئەت و تەنھا شاعىرىكى ئەۋ سەردەمانەبە
 بە ئەۋازۋە و حورمەتەۋە خوى بو شكاندەبىتەۋە تا ئەۋەى لە بەبىتىكىدا
 پاتەۋ پات دەلى :
 بە تەضمىن فەردەكى نالى دەھىنم تا رەفىقانم
 بزانن فەرقمان زورە خەزەف قەت ۋەك گوھەر نابى
 «كە مەندى زولفى دوولانە لە بو گەبزو مسلمانە»
 «دەكىشى بى محابانە چ لەم لايى چ لەۋ لايى»
 دەبىبىن خوى بە خەزەف و نالىشى بە گوھەر داناۋە بەۋەشدا

شيعرى نەمەنى قال بوونەۋەدا ۋەك پلە سەرەتايەكانى بىن پليكانەن لە چاۋ پلە ژوورچسۋەكان دا. كەس لە پرى ئايى بە كورى. لەسەۋە بەدېيەسەك نووش دىين لە ئاست ھەسوو خاۋەن مەھارەتەك دا بە راست دەگەرى. ئىجا سەپرى بە بېيىن دىۋانى شاعىرىك نمونەى لە يەكسدى دوورى ئىندا بىت كە ئەۋائىش لە رىي موبالەغەۋە ھەندىكى لە چاۋ ھەندىكى «ئاسمان و رېسمان» بىت.

دووم راستى ئەۋەپە كە بەرھەمى قۇناغى لى كەۋتەيى و پەربووتى دەمى پىرى سەرەژىر دەبېشەۋە ئەك تى ھەل دەكشيت. باش قال بوونەۋەى ئەۋاۋ قۇناغىكى ۋەستان دەست بى دەكات كە لە ئاكام دا ۋردە ۋردە دەستە ناۋ دەبىت و خورگەى بەرەژىرى لى پەيدا دەبىت. دەشى مرو ھەبى بەۋ پلەپە نەكات، بە جوانەمەرگى ۋەيا مەرگى دەمى قال بوونەۋە.

ئەم راستى سەش لەگەل راستى پىشۋوتەر بە بىزىنگى لە يەكتر كرددو بەرھەمى شاعىرو ھونەر كار دادەبىزىن لەگەل تى بىنى ئەۋەدا كە داھىزانى دەمى پىرى بى گەپشۋويى قۇناغى قال بوونەۋەى پىۋەپە ھەرچى پلەى سەرەتاي مەھارەتە كالى و كىرچى ساۋايى تىرا دەخوندىرېتەۋە.

سېم راستى و چوارەم راستى ئەۋەپە كە لە دەمى قال بوونەۋەشدا خاۋەن مەھارەت بە بى رېكەوت و ھەلگەوت و ھارى نەفسى و دەۋرو بەر بەرھەمى لەيەك نەچۋوي دەبىت ۋەپاخود مەھارەتى گەۋرە لە ھەندى مەيدان دا لە ئاست مەھارەتى مام ناۋەنجى كە پىپۇرى ئەۋ مەيدانەپە كورت دىنيت. دەبىنى پاداشتى گەۋرەۋ مەزى ئەرك ھەندى كەس ۋەھا چالاك دەكات پىش لە خۇمامۇستار دەكەۋىتەۋە كە بو ئەۋ پاداشتە تامەزرو ئەۋە.

كورتى قەسەى دىرۇز لىرەدا ئەۋەپە كە نرختاندى شىعر ۋەيا ھونەر گەلىك گەلىك بە درەنگەۋە دەگاتە ئەۋەى تەعبىرى قەترە بە دەرياۋ ئاسمان و رېسمانى تىدا بەكار بىت چونكە لەۋانەپە تەنھا كەسپش لە دوو بەرمى بەرزو نزمى دا بەر ئەۋ تەعبىرە بگەۋىت ۋەيا بەرھەمى خاۋەن ھونەرى مام ناۋەنجى لە ھەندى بواردا پىش بگەۋىتەۋە ۋەك كە تازە گۇتمان... نرختاندىن لە ئىۋان نوو كەسى ھاۋكەسب دا، چ شاعىر بىت و چ نووسەرو ھونەركار بىت، لە تىكرای بەرھەمىيان و لە تۇقەلەكائىيان دا دەكرىت دەنا، كەم و زۇر، بەشىكى بەرھەمى ئەۋ مەھارەتدارانە لە ھىزو پىزدا دراۋىنىن ۋەك ئەۋەى كە سەرمايەى ۱۰۰

دىنار بېكەلپىكە لەگەل ۱۰۰ دىنارى بەكەمى سەرمايەى ھەزار دىنارى ۋەيا مىليون دىنارى.

لەۋ ھەلبەستانەى كە ۋەپال نالى دراۋن تىياندا ھەپە كەم شاعىر پىيان رازى دەبى ۋەپال خويان بەررىن نا ئەۋەى من لە ئاست ھىندىكىياندا ھەرگىز ئالاي سەلماندىم ھەل نەكردەۋە بەھى نالى يان نازانم، تىشاندا ھەپە شەقلى نالى يان پىۋە ئاشكراپە بەلام لە لووس و لىكى و گەۋارايى دا تۈزى ھىندىكى دېكە لە شىعرەكانى ناشكىن.

حاجى قادر پىش لە لاي خويەۋە ئەم خوارو ژوورو نىۋا داشت و تۇقەلانەى ھەن لەگەل تى بىنى ئەۋەدا كە مەراقى كورداپەتى ۋەھاي لى كرددە زۇر جاران گوى نەداتە بەلاغەت و رەۋانسى و جوانسى لە ھەلبەستدا تا دەبىين، لە خوى، پاتەۋ پات پىمان دەلى:

با بلېن ئەم شىتە قەچپە مردوۋە
چەند ۋەرىۋە چەند ۋرىنەى كرددەۋە
حق تەعالا واقىعى ئەحوالە
خالىصەن لىللاپە تەرقىمى ئەمە
بەپتەكان عەبىي مەكەن خوارو كەچن

مەقصدەم لەم بەندو باۋە دەرىچن
ۋەرنى ئەم دونايە نەفسى نەفسى بە
گەر لەبەر ئىۋە نەبى باكم چى بە
من لە توفانا بەرى خوم دەردەكەم
ۋا مەزانە دامەنى خوم تەر دەكەم

حاجى كە لىرەدا دان بە عەبىدارى شىعرى خوى دادەنيت نەھاتەۋە لە روۋتەنى بى شەقل و دروشم و ھىمامان سەرگەردان بىكات: ھەر لەۋ برە شىعرەدا كە تۆمەتى خوارى و كەچى يان تى دەگرىت، مالم ھەقە، زۇرىنەى ئەۋ ۵۳ بەپتە ۋەك گەلىك قەصىدەى دېكەى، نمونەى رەۋانى و بەلاغەتن بەلام بە شىۋازىك كە بو سەھل ممتنع دەچىنەۋە. حاجى لە پىشت ئەستوورى خوى بەمەتانەتى دارىشتن و سامانى ناۋەركى شىعرەكائىۋە بى، باكائە لە جياتى خەلق عەبىبىا بو رەچاۋ دەكسات، ئەم راستىش ئەك ھەر تەنھا بە تۈۋل بوونەۋە لە جووت سەرواكانى، كە سەۋولەتى قافىە گۇرىيان تىداپە، بەلكوۋ باشتەر بەۋەدا دەردەكەۋى كە لە چەند بەپتدا پاتەۋ پات

خوی هه‌لداوه‌ته‌وه که لیردا نمونته‌به‌کیان لی ده‌هینمه‌وه:

خه‌زنه‌بیکه به‌یتی من دوو میصره‌عم داخستوه
که‌س تهماعی تی نه‌کا ریگه‌ی دزم لی به‌ستوه
بیکه به‌ر، دیبایی نه‌ظم، تاقیامه‌ت نادرئی
چونکه نه‌بکاری مه‌عانی تارو بویی رستوه
زاهیرا به‌یتم له‌نالی و کوردی زور که‌متر نی‌به
تالعم به‌رگه شته‌یه، به‌د به‌خته به‌ختم نوستوه

ریگه‌وتینکی له‌باره بو‌نم نووسینه که حاجی قادر خوی له
موباله‌غده‌دا به‌ینی پیوست نم‌ناسمان و ریسمانه‌ی له‌هه‌لبه‌ستدا
به‌کاره‌یناوه نه‌مما له‌به‌ر کیشی شاعر وشه‌ی ناسمانی تیدا گو‌ریوه به
فله‌ک: هر وه‌ک له‌و بره‌ شیعردا ته‌فعلیه‌ی به‌یته‌کان ده‌لئی خه‌ریکی
سه‌ماکردن و نوستادانه‌ش داستانی میژووی کونی ناو‌حیکایه‌تانی
کردوه به‌ناوباره بو‌واناکانی، نم‌گو‌رینه‌ی ناسمانیش به‌فله‌ک هم
ده‌سلانی زماناسی و هم تیزکردنی ره‌نگی داستانی ته‌قلیدیشی پیوه
دباره:

په‌رچهم و فیسی که‌چی تو‌ئی جه‌وان

تاجی که‌یان و عه‌لمی کاویان

من له‌ غه‌مت ریگه‌یه‌کم که‌وته به‌ر

خوانی به‌هه‌شت و سه‌فه‌ری هه‌فت خوان

بیژنه‌ی چاهی زه‌قنه‌ی تو‌یه دل

راهی نه‌جاتی: فله‌ک و ریسمان

تیری موژه‌ت بو‌دلی نه‌سفه‌ندیار

تیری گه‌زی روسته‌می مازنده‌ران

فیرقه‌تی تو‌له‌شکری ئیرانی‌به

صه‌بری مینش له‌شکری توورانی‌یان

به‌سیه‌تی سا خوینی سیاوه‌ش نی‌به

جان و دلت برده‌وه هم دینمان

حاجی‌به‌ فیرده‌وسی‌یی کورد سانه‌توش

گویی وه‌کوو مه‌حموود مه‌ده قه‌ولی به‌دان

ده‌بی بلیم له‌م «ش»‌ی دوی «ته‌تو»‌ی به‌یتی پایینی غه‌زه‌له‌که دل
گرام، باشتر ته‌ویه «ته‌تو»‌ی بئ چونکه نم «ش»‌ه وه‌ها راده‌گه‌به‌نی که
ده‌شی مه‌حموودگویی نه‌دایته‌ قه‌ولی به‌دان هر وه‌ک ده‌شی گویی
دایتی به‌لام ئیجتیمالی گویی نه‌دان به‌هیزتره. «ش»‌ی پیوه‌ندی وه‌کوو

و. «هم» معطوف و معطوف وعلیه» ده‌خه‌نه‌وه سه‌ریه‌ک نه‌ک له
یه‌کدی‌یان داده‌برن. که «ش»‌ه که‌هه‌لستاو گو‌ترا «ته‌تو»‌ه وه‌ک مه‌حموود
گویی مه‌ده. «ته‌تو»‌مه‌حموود لیک داده‌بیرین و به‌ر دوو حوکمی
جودا ده‌کون: مه‌حموودگویی داوه‌تی، تو‌گویی مه‌ده‌ری. ناشزانم
ناخو به‌ئسه‌ل حاجی چی گو‌توه. نه‌گه‌ر «ته‌توش»‌ی گوتیی وه‌ک
ته‌ویه، پشه‌کی، له‌به‌ر زنده‌ ترسی له‌و گویی‌دانه وه‌های دانایی یار
گویی داوه‌ته قه‌ولی به‌دان ئیتر به‌گله‌یی کردن له‌و تومه‌ته مه‌وه‌ومه
ده‌به‌وی ریی گویی‌دانی لی بیرته‌وه. له‌لا به‌ن دارشینیسه‌وه «ته‌توش»
ئیر تره له «ته‌تو» ئیتر ره‌نگه نم ورده زینه‌ته حاجی برده‌بته‌وه بو
ئیجتیماله بی‌هیزه‌که‌ی باسم کرد.

دیوانی حاجی قادر به‌یتی واتا سه‌ختی زورن که‌ جاری له‌ که‌سم
نه‌یستوه به‌ره‌هایی و بی‌گرفت ساغی کردیته‌وه. به‌ر له‌ بیست سالیک
مه‌رحوم مه‌لا ره‌نووفی سه‌لیم ناغا لیسته‌یه‌کی ۲۰ - ۳۰ به‌یتی ی بوم
هه‌نارد که‌ به‌ باشی لیسان حالی نه‌بووبوو. به‌ داخه‌وه لیسته‌که‌م
نایه‌توه به‌ر چاو، ته‌نها به‌یتیکم به‌ بیردا دینه‌وه که‌ ده‌لی:

لیوی وه‌ک قه‌نده موکه‌ره‌ره‌له ده‌ما شیرینه

بویه ته‌کراره وه‌کوو ناله ئه‌نیسی نه‌فه‌سه

له‌ مه‌جلیسی خدمه نه‌ندام بوم، مه‌لا ره‌نوووف هاته‌ لام و له‌و
به‌یتانه‌وه دواين و واتای ته‌میانم تی‌گه‌بیاند که‌ شه‌کر به «تکریر -
دووباره ساف کردن» شیرنتر ده‌بیت وه‌ک که‌ ده‌گوتتری عه‌ره‌قی
دووباره به‌ دووجار تکاندن په‌سه‌تدتر ده‌بیت: له‌ به‌ر نم زنده
شیرینی به‌ وه‌کوو ناله‌که‌ هه‌مه‌می دائیمی هه‌ناسه‌به‌ لیوه‌که‌ش هه‌میشه
به‌سه‌ر زارانه‌ویه. حاجی له‌م به‌یته‌دا لیوه‌که‌و وشه‌ی لیوی به
مه‌ساره‌تی ته‌عبیر خستونه‌ ده‌می خو‌به‌وه‌و به‌ دووباره‌کردنه‌وه‌ی
ناوه‌ینانیشی سات له‌ سات شیرنتری ده‌کات، یاخود هه‌تا ده‌ی مژی
شیرنتر ده‌بی. مه‌لا ره‌نوووف له‌م «تکریر، تکراره»‌ی شه‌کر به‌له‌د
نه‌بوو بویه سه‌عناکه‌ی لی روون نه‌بوو. ئیستا له‌ سایه‌ی ته‌کریری
نه‌وته‌وه قوتایی سه‌ره‌تایش ناشنای بوه.

جگه له‌ ئیشکالاتی واتا داخراوی نه‌کراوه‌یی هیندیک له
به‌یته‌کانی، گرفتی دیکه‌ش هه‌ن پیوه‌ندی‌یان به‌ زیان و به‌سه‌ربردنی
حاجی‌یه‌وه هه‌یه که‌ له‌ دیوانه‌که‌ی‌دا دینه‌ به‌رچاوی خو‌ینه‌ر. من له‌و
سی‌به‌رگه‌ی «حاجی قادری کویی» که‌ له‌ سالانی نه‌ندامه‌تیم له‌ کوری
زانباری کورددا نویسم نه‌گه‌یشتمه شه‌رحی دیوانه‌که‌ی چونکه

جاری زورم مابوو له توژینه‌وې ژبانی بېمه‌وه، خوا کاری خزمی چاکه خوازم راست بهنیت نه‌و ټرکه‌سیان له‌سهر شام لادا به دوورکه‌وتنه‌ووم له کوږ. نیستا له مونساه‌به‌دا گرفتیکې نه‌وتویې ناو دیوانه‌که یو بهرچاوی خوینەر هل ده‌ستینمه‌وه.

پره شیمریکې پینج بهیتی که سهره‌تاکه‌ی بهم ډیره ده‌ست یې ده‌کات:

«مه‌تنی کوتویی هم دهره با شرح کرابی»

به پنی نووسینی ماموستا گپو موکریانی له هجوی قازی‌به‌کی سابلاخی دانا‌وه‌که سهروکاری له‌گه‌ل مروت ناویکدا هه‌بوه. هتد. له کوتایی شیمره‌کاندا هم به‌پته ده‌خوینته‌وه:

حاجی ده‌لی هم میسرعه‌ه ته‌ثریخی‌به قازی

«انصافی‌نه، عاری چیه، مروتی گابی»

هم ده‌قه‌ه می دیوانی حاجی، له لیکولینه‌وې سردار حمید میران و که‌ریم مستفا شاره‌زابه. ماموستا گپو نووسپوته:

«هر حاجی ده‌لی هم قسه ته‌ثریخی‌به قازی»

نیمه نیشمان به مصرعه‌ی دوه‌مه که ته‌ثریخی رووداوه‌که‌ی تېدا‌یه هدرچهند ریم هه‌یه بلیم ده‌قه‌که‌ی موکریانی وشه‌ی «ده‌لی» تېدا

یې‌گرفت هاتوه. به جیسایی ته‌بجهد نه‌گهر «مروت» بنووسین له‌جیاتی «مروت» هیشتان ژماره‌ی نرخی پته‌کانی مصرعه‌که «نه‌گهر

به‌سه‌هوو نه‌چوو‌پینم» ۱۲۸۵ ده‌گرتنه‌وه. هم ساله به هیچ لیکدانه‌وه‌به‌ک، له‌گه‌ل گه‌شتی ژبانی حاجی ناگونجیت. من له

لیکدانه‌وې دوورو دریزو به په‌کدی گرتنی سال و رووداوو که‌ین و به‌ینی ژبانی نه‌وو باپیرم دا که‌یفی و شیخ ره‌زا که له به‌رگیک له

به‌رگه‌کانی «حاجی قادری کوی» دا بلاو کروا‌ته‌وه مانه‌وې حاجی قادرم له سابلاخ گه‌یاند ۱۲۷۹. ننجا نه‌گهر له ۱۲۸۵ جاری له

سابلاخ بووینت چون ده‌شی حاجی پیش که‌یفی به چند سالیک کوی‌ه‌ی چی هیشتیت؟ دهر به‌ده‌ر بوونی که‌یفی چی گومان نی‌به که له

۱۲۸۶ رویی داوه، نه‌ویش به شایه‌دی باپیرم که خوی لمپه‌ر خاتری شیخ ره‌زا که‌یفی سهرشکین کردوه و تاراندوو‌په‌تی. له ده‌قی

شیمره‌که‌دا بنگه‌به‌ک نابینم یو داشکاندنی ۵ - ۶ سالیک له‌و میژووه تا به‌ره‌و هه‌وراز بجیسه‌وه یو ۱۲۷۹، ۱۲۸۰، ناشکری خوم له

راگه‌یاندنی مصرعه‌که نه‌زان بکه‌م و پشت گویی بخم. له لایه‌کی دیکه‌شه‌وه به‌زه‌حمه‌ت بشی بگوتری پره شیمره‌که می حاجی قادر

نی‌به چونکه شه‌قلی نه‌وی پیوه دباره هه‌رچند له نووسیندا هه‌له‌ی تی‌که‌وتوه. ننجا نه‌گهر په‌کیک بلی هم میژووه‌ی ۱۲۸۵ به‌ره‌و

سه‌لماندنی ریوا‌یه‌تیکمانه‌وه ده‌بات که ده‌لی حاجی و که‌یفی به‌په‌که‌وه به‌ره‌و نه‌سته‌نسوول رویشتن، پنی ده‌لیمه‌وه: باپیرم که له سالی

۱۲۸۸ له‌گه‌ل باوکی دا بو حج ده‌جیت له حه‌لب که‌یفی دپتووه، ماموستای کوپانی والی بووه. جگه له‌مه، که له کوی‌ه‌ش دهرچوو

به‌پینک له هه‌ولیر مایه‌وه بایی نه‌وه بکات که ره‌شیداغای حاجی به‌کراغا به نامه‌لی داوا بکات بگه‌رینه‌وه بو کوی نه‌ویش وه‌لامه

ناگرینه‌که‌ی:

نه‌ی نوحی نه‌جاتم له ده‌سی چه‌رخي جها‌فاکار

وه‌ی روح و سه‌رو مالی منت جومله به «ایثار»

بو ده‌نیزینه‌وهو تېدا ده‌لی:

«بی عزیزه‌ت و بی عارم نه‌گهر بېمه‌وه کوی»

هم که‌ین و به‌ینانه هه‌مووی دوا‌ی ناواره‌بوونی حاجی بووه.

خولاسه هم نیشاله هه‌تا نیسته بو من ساخ نه‌بوته‌وه

که له نیشکال و گرفت بدوین جی خوینه‌تی بلیم چوارینه‌به‌کی

حاجی هه‌یه له‌وانه‌به خوینه‌ری به په‌له تله‌زگه‌ی تېدا بکات و

واتساکه‌ی به به‌ره‌وازی بو روون بیسه‌وه وه‌ها تی بگا حاجی له‌و

چوارینه‌به‌دا نالی شکاندینه‌وه له ناست شاعیر په‌تی خوی‌دا. حاجی

ده‌لی:

به‌یتی نالی و به‌یتی من گهر تیکه‌لی په‌کدی ده‌که‌ن

نه‌حمه‌قی صورته‌ پهرست و جاهیلی مه‌عنا نه‌زان

حاجی له کله‌ک له‌ک به‌له‌ک فره‌قی له‌گه‌ل تووتی هه‌یه

وه‌ک هه‌زاری نه‌وبه‌هارو بولبولی فه‌صلی خه‌زان

له وشه‌ی حاجی له کله‌که‌وه دباره که حاجی خوی به له‌کله‌ک داناه

له ناست نالی‌دا تووتی بو ده‌مینته‌وه له‌و مصرعه‌دا. من ده‌قه‌که‌م له

دیوانی حاجی، به لیکدانه‌وې ماموستایان سردارو شاره‌زا، بو نیره

راگونست که خوش به‌خسانه وشه‌ی هزاره‌ی به واتای بولبولیان به
 «هزاره نك به «هزاره نووسیوه. خوزی له ههنده‌ی ههنده‌ی
 بهرچاوو زه‌ی ناوانوه‌ی دیوانه‌که هه‌مان نیشانه شکینی یان بگردایه
 وه‌ک که له لاپه‌ره ۲۷۱ هاتوون «کله‌ی ره‌قیب» یان له جیانی «کله‌ی
 ره‌قیب» نووسیوه و مصرعه‌که‌ی بی له‌نگه بوه. ئەمه‌ش تا‌که نمونه
 نی‌ه، له لا کوتایی لاپه‌ره ۲۷۰ شدا مصرعه‌ی به‌که‌م جگه له‌وه که
 هه‌له‌و له‌نگه سه‌ره‌تا‌که‌شی به به‌حرینک ده‌ست بی‌ده‌کا جودایه له
 به‌حری مصرعه‌ی دوهم. چهن‌دیکی دیکه‌ش هه‌ن من خه‌ریکیان
 ناسم و زوریش سه‌اسگوزاری نه‌و نه‌رکه‌م که گه‌لنک لایه‌نی
 شه‌ره‌کانی حاجی‌یان بی روون کردوته‌وه.

تا ئیره چی نووسیم له قالی وه‌لاوه‌نایی تومنت و له‌سه‌رکردنه‌وه‌ی
 به‌رگیرانه‌و روون کردنه‌وه‌ی چهن‌دو چونی ههنده‌ی حال و باری
 حاجی و به‌شینک له هه‌لبه‌سته‌کانی بوو؛ که به‌مانه‌وه‌ی، پیوسته‌ی
 به‌مانه‌وه‌ی به‌ر مه‌یدان و بی ته‌قیه له به‌رزایی شه‌یری حاجی بدوین
 نمونه‌ی توفه‌لانه‌ی زورن له دیوانه‌که‌ی دا که لیان بوه‌شینه‌وه شه‌ری
 گه‌رده‌ن کیلی به خه‌لق به‌فرۆشن. جاری له پیشه‌وه با بلیم گومان
 نا‌که‌م چ ئەدییک ری به خوزی بدا دوودل بی له‌وه‌ی که قصیده‌که‌ی
 «به‌هاری» حاجی له ریزی هه‌ره پیشه‌وه‌ی شه‌یری مرو‌قابه‌تی به‌وه
 دیت نه‌ک هه‌ر هی کورد. له لایه‌ن ده‌سه‌لانی هه‌نهری شاعیری به‌وه
 حاجی به‌و قصیده‌به‌و نمونه‌ی دیکه‌ی که له زیده جوانی و سفتی و
 چری و پشه‌وی‌یان خه‌ریکن به‌ه‌لشن، له‌وه ده‌رچوه شاکاره‌کانی
 بدرینه‌وه به کاری ریکه‌وت و ته‌قله‌ی مامه‌هه‌وه پیکانی ره‌ش
 هاويز. سه‌یری ئەم چوارینه‌یه که‌له وه‌سه‌ی کابرایه‌کی ته‌فته‌ی بی
 داناوه:

شه‌وه‌کتی جووته‌ی سمیلت تا‌که مانه‌ندی که‌مه
 ته‌رکه‌شی تیری ته‌ژاوو شه‌یری ده‌ستی روسته‌مه
 رووی له ته‌ختی روومه‌تت هیناوه بو شانت ده‌لئی
 ماری سه‌رشانی زوحاک و دوشمنی ته‌ختی جه‌مه
 ته‌رکه‌ش دتیردان به مه‌دا هه‌ر داوه موویه‌کی سمیله‌که وه‌کوو

تیریکی تیراوه، تیکرای مووه‌کانیش وه‌کوو شه‌شیری ده‌ستی
 روسته‌من. ئەمه‌نده‌م گوت له شه‌رحدا هه‌تا خوینده‌واری نه‌وباو
 بچینه ناو چوارینه‌که‌وه دهن دارشتن و موسیقای چوارینه‌که ماموستای
 شه‌رح ده‌ری ناویت.

سه‌یریکی ئەم پینج به‌یته بکه که له مه‌دحی ئەمین ئاغای حاجی
 به‌کراغای حه‌ویزی داناوه:

ئه‌ی محمد وه‌ی ئەمینو ده‌وله ئیمرو کویی توو
 جه‌ننه‌تیکه که‌وته دۆزه‌خ هه‌رچی لئی دوورکه‌وته‌وه
 موده‌تیکه ده‌ربه‌ده‌ر گه‌ردی دیاری غوره‌بتم
 به‌نده یادی ئاستان بو سی ئەتوی کرد هاته‌وه

چونکه توحفه‌ی لازمه هه‌رکه‌س له غوره‌بت بیته‌وه
 به‌م دوو فه‌رده من قه‌زای سه‌د گوته توحفه‌م کرده‌وه
 قاوه‌چی به‌زمی ئەتو دنیا‌یه، سینی ئاسمان
 ئافتایی زه‌رغه، فنجانی مه‌هه، قاوه‌ی شه‌وه
 ئەوشه‌وه بو هه‌رکه‌سی دنیا بکاته روژی روون
 شه‌و له خیططه‌ی ئەو عه‌نقابه ده‌ربانی خه‌وه
 خونهر سه‌رنجینک له به‌یتی چواره‌می مه‌دحه‌که بگری:

دنیا قاوه‌گیری دیوه‌خانه‌یه

ئاسمان سینی‌به‌که فنجانه‌کانی قاوه‌ی له سه‌ر داده‌ندرن
 روژ ئەو ژیریا‌له‌یه‌یه فنجانی به سه‌ره‌وه‌به مانگی سه‌ی فنجانی قاوه‌یه
 شه‌و خوزی قاوه‌یه.

چ ماوه‌ته‌وه به به‌لگه‌ی گه‌وره‌ی به‌خزینته پال شه‌وو روژو مانگ و
 ئاسمان و هه‌موو جیهانه‌وه؟

به‌یتی پینجه‌م له داخراوه‌کان ده‌ژمیردریت و ره‌نگه که‌م که‌س
 مه‌ته‌له‌کی هه‌لینایی. من له خوم گوماناویم به‌لام به‌رینک ده‌هاویمه
 مرگه‌وت به‌و هینده مه‌عنا‌یه‌ی که بوی چووم:

شه‌وی ئەو به‌یته دوو مه‌عنا ده‌به‌خشیت و له ئاکامدا تیکیش
 ده‌که‌نه‌وه. به‌کیان ئه‌وه‌یه که شه‌وی به‌زمی دیوه‌خانه‌ی ئەمیناغا وه‌ک

شوی قدر «ليلة القدر» که سبک تیدایی تا سبهینه، تاریکایی له
ژیانی دا ده بیته عنقا که هر ناوی ههیه و ناووکي نیه. مهشوره
دوعای شوی قدر قبولن تیر ژیانی نو که سه ده بیته بهختیاری و
ناهندگ که خو تیدا ده بیته ده رگه وان، ده رگه وانیش وهك ده زانین له
ده روهی خانه داده نیسی.

ئوی دیکه بیان قاوه که ی تی ده خونیتسه وه که شوی پی ته شییه
کراپو، واته:

هر که سبکی قاوه له فنجانی مهجلیسی ته میناغا به خواته وه هتا
رهشایی قاوه که سبایی فنجانه که بهر ده دات وهك که رهشایی شو
به سر چوو دنیا روون ده بیت، نا نو که سه شوی رهش له عمری
وه کسو و عنقاسی لی دیت... خولاسه خوشیه کی بو ده پی وهك له
شه و نخوونی شوی قدر دست ده که ویت. ته شییه فنجان به دنیا
له م معنایه دا له وه وه دیت، که قاوه مان دانا به شو فنجانیش ده بیته
دنیا چونکه شه وه که ی له خوی دا گرتوه، قاوه که ش ناو فنجانه که ی پر
کردوه وهك که شو دنیا داده گرت.

غزه لیکي چوار بهیتی حاجی ههیه زور ناوکی شه و گه لیک شه نگه و
به کجار وه ستایانهش دار زاوه، وا بوئی ده نو و سه وه:

له نه زاکت که مری وهك خه تی نه هلی حیکمه
له نه بووندا ده نی بی قسه عهینی عه ده مه
چین به کیکه له که چی زولفی که چی عاجزه، بو؟
دلی سه ودایی خه تایی کردوه بو به نه ده مه

ماچی نو غونچه ده مه بی «حق» ی جان «مهر» ی ده مه
سالیکی راهی عه ده بی ده می نه قشی قه ده مه
گه ره زایی چی به بو ماچی ده می جانی عه زیز
ته جرو به م کردوه عیشره ت به ده مه نهك به ده مه

شاعیرانی روزه لاتی مسلمان مه به ستیانه بلین که مرو ده می یار
له باریکی و بچووکی دا ده گه نه سنووری نه بوون. نتجا خه تیکی
نه هلی حیکمه ت بی کیش ده بی به کجار باریک و راستیش بی وهك

که مری یار.

ده نی، واته زاری، له نه بووندا، بی موناقه شه عه ده م خوی نه می.
«بی قسه» نه وهش ده گه به نی که نه گه ر یار قسه نه کات زاوه که وهك
عه ده م ده بی. «عهینی عه ده م» له واتا به کی دا «پیتی عهینی» که وا له
سه رته تایی وشه «عدم» دایه، زاری عهینه که له شیکلدا وهك ده م، زار
ده نوینی به لام چونکه هی عه ده مه هر ده بیته وه نه بوون.

چین که ولاتی چینه پینچیکه له که چی زولفی چین چینی، که چی
یار عاجزو ناره زایه، چونکه به دل سه ودای خه تایی کردوه. خه تا
ولایتیکه مهشوره به میسکی بوون خوش که مناسی زولفه که به له بهر
بین وره شایش. وشه خه تا به واتای «هله» ش دیت، تیر سه ودای
مامله ته که ی که چینی خستونه که چی زولفی هله به وه یار لئی
به شیمانه. وشه «ندم - نه ده م» جگه له پشیمانی «نه - ده م، بی
ده م» یس راده گه به نی که بریتی به له زنده بچووکی ده می یار. وه یا
قسه نه کردنی. مرو که عاجز بوو قسه ش ناکات.

له بهیتی سیه م دا «حق» له شیه نووسینی کون به «حوق»،
«حق» یس ده خویندرایه وه. «حوق» به واتای قنوی مجه وه هرات
دیت. «حق» نرخ و کری به.

وشه «مهر» یس هم به «مهر، مور، ختم» هم به «مهر -
ماره» ی ده خویندرایه وه. نه گه ر له «حق» دا واتای «حوق» مه به ست
بی «مهر» ده بیته «مور، ختم»: ماچی نو غونچه ده مه نه گه ر له نیو
قنوی جاندا نه بی که هیچ ده میکی ناگاتی، ده بیته موزیکی سووری
وهك خوین به سر لیوی عاشقه وه چونکه غونچه خوی وهك خوین
سووره. وه یا خود ده بیته موزیکی که عاشق له خوینی خوی
هه لکیشایی.

نه گه ر «حق» کری و نرخ بی نه وه ده گه به نی که ماچی غونچه
لیسه که جگه له نرخ جان خوینی عاشقی ده می به ماره بی.
خوینه که چونکه مناسی رهنگی غونچه به له هه موو باراندا به رده وامه.

بؤیه له مصره‌عی دوه‌مدا ده‌بین شاعیر ده‌لی: که‌سیکی ریگه‌ی
عه‌دم، نه‌بوون که‌ زاری یاره، بگریت شوین پی له خوینی خوی
نه‌قش به‌ستوو ده‌بیت چونکه له نه‌بوون و عه‌دمدا خوین به‌ ناچاری
ده‌دوریت.

مومکینه پشلیین: بی ده‌می، نه‌قشی قه‌دمی سالیکی راهی
عه‌دمه، نم شکله یه‌کجاره‌کی ماندووم ده‌کا هتا له شرحی
ده‌بمه‌وه:

بی ده‌می = بی زاری، بی وه‌ختی، بی خوینی.

بی ده‌میک به‌ هدر کامیک له‌و سی واتابه‌ی بیه‌خشیت شهرحیکی
سه‌ربه‌خوی ده‌ویت، سه‌ریشه‌که بو خوت به‌چی ده‌هیلیم و دوو دانه
له‌سهرینیش... سه‌یریکی لاپه‌ره ۱۱۱ بکه له‌و کتیبه‌ی باس کراوه‌ی
دیوانی حاجی غه‌زه‌لیکی حفت به‌یتی ده‌بینیت نم‌وونه‌ی زی‌ده
پاراوی و مه‌تانه‌ی شعیری ته‌قلیدی کوردین.

قافیه‌کاتی له‌وانه‌ن زرنگه‌دار ناوینرین، له‌ هیچیشیان دا که‌م و
که‌سری نییه. له‌ رواله‌تدا هر به‌یته سه‌ربه‌خو خه‌ریکی مه‌به‌سیکی
تایه‌تی‌یه به‌لام به‌یتی شه‌شه‌می غه‌زه‌له‌که تیمان ده‌گه‌به‌تی سکالا
له‌گه‌ل کتی‌یه:

نه‌و نه‌و ره‌سه‌ی ئیجاره‌یی مسکینه‌کان ده‌کا

حه‌ججاهه‌ گه‌رچی سه‌ییده به‌م خورج و هه‌سته‌وه
خیاره‌ لاویکی شلکی خاوه‌ن قه‌باله‌ی حکومه‌تی و سه‌ییدیش بوه.
چه‌ژی به‌یته‌کان نام و شامی ولاتی خومانیان تیدایه به‌لام به‌یتی
به‌که‌می، له‌ رواله‌ت، بو ده‌می پیری ده‌چینه‌وه که‌ ده‌لی:

دالی قه‌دم که‌ ئه‌لفی عه‌صای گرت به‌ ده‌سته‌وه
تیر و که‌مانه. سه‌یدی جه‌وانیم نه‌به‌سته‌وه

قه‌د بوو به‌ دال و وه‌ک که‌مانی لی‌هات عه‌صاشی به‌ ده‌سته‌وه
گرت، له‌ پیری به‌ولاوه‌ی لی‌نافاسرینه‌وه. له‌گه‌ل ئه‌مه‌شدا بۆره
ئیحتیمالیک هر ده‌می که‌ مه‌به‌ستی حاجی داهاتنه‌وه‌ی خه‌فت و
که‌سه‌ر بیت نه‌ک پیری، به‌پیش هه‌ن له‌ غه‌زه‌له‌که‌دا بیی جیحیلی لی

بیت وه‌ک به‌یتی چواره‌م و پینجه‌م:

بو قه‌صری وه‌صفی نه‌و مه‌هه‌ میعماری فیکره‌تم
وه‌ستاوه‌ کوللی له‌حظه‌ به‌ خوی و که‌ره‌سته‌وه
قوربان ره‌قیبی سه‌گ سه‌روچاوی شکاندووم
چون بنگه‌می به‌ پی شهل و ده‌ستی شکسته‌وه

قه‌سی خومان بی، وا ده‌زانم حاجی له‌ جیانی «وه‌ستاوه» گونوویه‌تی
«وه‌ستایه» له‌سه‌ر له‌هجه‌ی کویی و به‌ری سوران، دواتر نوسخه
نوسان گۆریوه‌تیا‌ن چونکه «وه‌ستایه» له‌گه‌ل «معماردا ریک دیت
جگه له‌وه‌ی که‌ «وه‌ستاوه»ش راده‌گه‌یه‌نیت.

قه‌سه‌یه‌کی کورتم هه‌یه له‌گه‌ل قه‌صیده‌ مه‌دحه‌که‌ی «شه‌مسیه‌ی
شاهه‌نشه‌می ئه‌رز» که‌ له‌ لاپه‌ره ۱۰۸ و ۱۰۹ ی کتیبه‌ی باس کراوه‌که‌دا
نوسراوه:

له‌ پاره‌ویزی ژماره «۱» دا هاتوه که‌ ده‌قی قه‌صیده‌که‌ له‌ به‌شی دووه‌می
کتیبه‌ی «حاجی قادری کویی» وه‌رگیراوه:

من له‌ لاپه‌ره ۲۳۸ هتا کوتلی لاپه‌ره ۲۴۸ به‌و قه‌صیده‌وه خه‌ریک
بووم. وه‌ک له‌ویشدا نوسراوه قه‌صیده‌که‌م دایه‌ خوالی خوش بوی
ماموستا هه‌من که‌ به‌ پی بوچوونی خوی به‌یته‌کانی به‌هاوینسه‌وه

سه‌ریک. من نه‌و ده‌میش و نیستاش له‌ باوه‌ره‌دام که‌ به‌یتی کوتلی
نه‌و ریزکردنه‌ ده‌بوو بیته‌ به‌یتی هه‌شته‌می قه‌صیده‌که‌. قافیه‌ی به‌یتی
حه‌فته‌می قه‌صیده‌که‌ش که‌ «له‌غزه» من به‌ «له‌غزه‌ی» ده‌زانم.
کورده‌واری هر گونوویه‌تی «له‌غزه»، له‌م به‌یته‌دا له‌به‌ر کیش و قافیه
کراوه‌ته «له‌غزه». وه‌ها پی ده‌چی حاجی قادریش له‌و سه‌رده‌مه‌دا هر
به‌ «له‌غزه‌ی» زانی پی چونکه چهن‌دی مه‌لای لیم بیستی نه‌م وشه‌به‌ی
گوتییت هر «له‌غزه‌ی» به‌کاره‌یناوه. وشه‌که‌ خویشی باه‌تی ناو مه‌لاو
فه‌قیانه.

پنویست ناییم گوتاره‌که‌ دریز بکه‌مه‌وه به‌ هه‌نانه‌وه‌ی نم‌وونه‌ی
دیکه بو به‌ نیسپات گه‌یاندنی شاعیره‌تی حاجی، له‌م باره‌وه هر
نه‌وه‌نده‌ ده‌لیم حاجی قادر به‌کیکه له‌ سی شاعیری کورد که‌ به‌یتی
سه‌رکه‌ش و داخراویان وه‌هایه هه‌موو مه‌هاره‌ت و شاه‌زایی به‌

تعالیبدی شیعر و زانسته‌گانی مزگهوت و تصوفیان پیوست بی،
ویرای زینتیکی موقلاش. دوره‌کی دیکه «نالی و محوی» ن که هر
یهک لهوان شغل و شیوازی خوی همه. نم قسه‌یم شیخی خانی و
مه‌لای جزیری ناگریسه‌وه چونکه له‌بهر کم شاره‌زاییم له زاری
کرمانجی سه‌رو ری به خوم نادمه بریاریان له باره‌وه بدم هرچند
له خویندنه‌ویان له‌زه‌تیکی زور وهرده‌گرم.

حاجی قادر دوو کاریگر سنوریان له ده‌وری شاعیریته‌نی کیشا:
یه‌کیان له سه‌ره‌تای زیان و شاعیریته‌نی دا‌ئوه بوو که دووچاری
عیشقی ناگرین نه‌بوو به‌وشدا مه‌یدانه هره به‌رین و مه‌وداداره‌کی
شیعری روزه‌لالت که غزه‌له لی ته‌سک بووه تا‌ئوه‌ی مه‌زرایه‌کی
مه‌یدانه‌که بوو به‌ی شیعری سه‌ر به‌ ماده‌ ده‌رسی مزگهوت. له
غزه‌لشدا حاجی بوو به‌ ناظم. سه‌بریکی دیوانه‌کی بکیت له زور
به‌یندا تووشی شیوه‌ی کوری جوان ده‌بیت وهک که ده‌لی:

تا له مه‌کتب‌ئو مه‌هم دی مه‌شقی ئه‌لف و بی ده‌کا
چاوه‌کم بوته‌ دویت و گریه‌ سورخی تی‌ده‌کا
وه یاخود ده‌لی:

«خه‌تی. ده‌وری روخی داوه‌ وه‌کوو مووری سوله‌یمانی»
خه‌ت مووی ریشیه‌تی.
دیسان ده‌لی:

چونکه‌ نرخی ماچی توی گوزری هم‌وو ده‌سته‌و دوعان
خه‌تی نه‌وخیزت وه‌کوو زولفت خودا پیری نه‌کا
خه‌تی تازه‌ ده‌چ‌روی ریشیه‌تی، نرخی ماچی گوزیوه‌ به‌لای کم
بوونه‌وه‌دا. هه‌روه‌ها:

با وجودی نه‌وجه‌وانی، خه‌تی سه‌وزی ده‌رکه‌وی
عه‌دو په‌یمانی نه‌بوو موو، بو‌یه‌ پشتی پی نه‌به‌ست
دیسان:

ئه‌میش جاران‌نی‌یه‌ قوریان طوفه‌یلی بینه‌ سه‌ر خوانت
خه‌ت میهانی‌یه‌ ئه‌مسال نه‌ماوه له‌زه‌تی پارم
واته: ئه‌مسال موو بوته‌ میوانی رووی بار.

دیسان:

په‌رچم و فیسی که‌چی تو‌ئهی جه‌وان
تاجی که‌یان و عه‌له‌می کاویان

نموونه‌ی دیکه‌ش زورن، یه‌ک له‌وان «ئه‌و نه‌وره‌سی نیچاره...» بوو
که پیشتر له‌ نموونه‌دا هات.

نه‌بوونی عیشقی سووینسه‌ر وه‌های کرده‌ که شیعریکی بو
می‌ینسه‌شی هه‌لبه‌ستی له‌ په‌راوینزی ده‌ستورانی شاعیری و
نوکنه‌بازی‌یه‌وه ته‌مای تی‌ده‌کات... من ئه‌م لایه‌نه‌ی نه‌بوونی عیشقی
ناگرین له‌ ته‌جره‌به‌ی حاجی‌دا به‌ دریزی لی دوام له‌ به‌شیکی ئه‌و
سی به‌رگی «حاجی قادری کوی» لزوم نابینم لیره‌دا چی دیکه‌ی
له‌سه‌ر برۆم.

کاریگری دوهم ئه‌وه‌ بوو که له‌ پاش‌ئاواره‌بوونی که‌وته‌ سه‌ر
خوولییای کوردایه‌تی و خه‌ریک بوون به‌ هوشیارکردنه‌وه‌ی
نووستوان. به‌ مه‌شدا دوو ئه‌نجام هاتنه‌دی: یه‌کیان ئه‌وه‌بوو،
ناگریکی له‌ عیشق هه‌ل نه‌بوو له‌ کوردایه‌تی بلیسه‌ی سه‌ند. دوهمیان
ئه‌وه‌بوو که په‌روشی چاره‌نووسی هه‌ره‌شه‌ لی‌کراوی کورد حاجی
قادری خسته‌ جانبازی‌یه‌ک که زور گوی نه‌داته‌ خه‌ریک بوون
به‌ئارایشی به‌یته‌گانی. بگره‌ هه‌ر ئه‌م هویه‌ش بوو وای کرد زور له‌و
بایه‌ته‌ شیعه‌ی کورد په‌رستی به‌ قالبی «جووت سه‌روا»
داریزیت.

لیره‌دا قه‌لم راده‌گرم، چی پیشکه‌ش کرا، له‌م هه‌له‌سته‌دا. بایی
مه‌به‌ست ده‌کات. زوریشی به‌ داخه‌وه‌م نه‌ له‌ بیرم ماوه‌ ئه‌و گوتاره‌ی
خستمیه‌ سه‌ر نووسینی له‌ ج گوفاریک بلاوکرایه‌وه، نه‌ به‌ ته‌واویش
گوتاره‌که‌م بو خویندرايه‌وه نه‌ گه‌راشمه‌وه بو سه‌ره‌تاکه‌ی تا بزائم
نووسه‌ر کیشه: گوفارم لیک کرده‌وه وه‌ک کتیب‌ گره‌وه، ئه‌و شوینه
کرایه‌وه که ئاسمان و پیمانانه‌کی تیدا چه‌سپ بوو.

گه‌لی قسه‌م له‌ دل‌بوو حیکایه‌تم ما‌بو
که‌چی گرنی دلی په‌ستم مه‌جالی به‌سطی نه‌دا